

Î N C H E I E R E

20 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul casei comerciale „Aquatrade”, societate cu răspundere limitată, avocatul Aronov Roman,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de casa comercială „Aquatrade”, societate cu răspundere limitată împotriva lui Ianciu Victor cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 05 mai 2014, casa comercială „Aquatrade”, societate cu răspundere limitată (în continuare – „Aquatrade” SRL) a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Viada-Parc” (în continuare – „Viada-Parc” SRL) și Ianciu Victor, intervenient accesoriu întreprinderea individuală „Lașcu Ion” (în continuare – ÎI „Lașcu Ion”) cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 27 februarie 2013 a încheiat cu „Viada-Parc” SRL contractul de vânzare-cumpărare nr.C-3-327/13 privind furnizarea apei minerale și băuturilor răcoritoare, conform căruia și-a asumat răspunderea să furnizeze, iar ultimul să recepționeze și să achite costul mărfurilor solicitate.

Susține că în baza facturilor fiscale nr. AY 0486063 din 07 februarie 2014, AY 0487955 din 19 februarie 2014, AY 0489629 din 28 februarie 2014 a transmis, iar „Viada-Parc” SRL a primit marfa în sumă totală de 8275,14 lei, ultimul achitînd parțial suma de 4989,22 de lei.

Relevă că conform actului de verificare a decontărilor între întreprinderi, la data de 15 aprilie 2014 datoria „Viada-Parc” SRL constituie suma de 3285,92 de lei.

Subliniază că la adresările reclamantei de a achita datoria în sumă de 3285,92 de lei, „Viada-Parc” SRL se eschivează de la executarea obligațiilor asumate, iar la data de 02 aprilie 2014 a expediat o reclamație prin care a solicitat restituirea sumei, însă nu a

primit nici un răspuns.

Invocă faptul că, potrivit contractului, cumpărătorul pentru refuzul nefundat sau eschivarea de la achitarea mărfurilor primite, plătește vânzătorului o amendă în mărime de 10 % din suma pe care a refuzat sau s-a eschivat s-o achite, iar pentru achitarea cu întârziere a mărfurilor, plătește vânzătorului o penalitate de 5% pentru fiecare zi de întârziere.

Solicită încasarea în mod solidar de la „Viada-Parc” SRL și Ianciu Victor datoria în mărime de 3285,92 de lei, amenzii în mărime de 328,59 de lei, penalitatea în mărime de 542 de lei, cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 3000 de lei și taxa de stat în mărime de 270 de lei.

Prin cererea de concretizare din 06 mai 2015, reprezentantul „Aquatrade” SRL, avocatul Aronov Roman solicită recunoașterea dreptului reclamantului „Aquatrade” SRL privind atragerea la răspunderea solidară a lui Ianciu Victor, fidejutorul „Viada-Parc” SRL pentru datoriile acestuia față de creditorul-reclamant; încasarea de la Ianciu Victor a sumei de 9841 de lei, dintre care: datoria în mărime de 3285,92 de lei, amenzii în mărime de 328,59 de lei, penalitatea în mărime de 2957 de lei, cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 3000 de lei și taxa de stat în mărime de 270 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 03 august 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de „Aquatrade” SRL împotriva lui Ianciu Victor cu privire la încasarea datoriei, ca neîntemeiată.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, litigiul urma a fi înaintat față de „Viada-Parc” SRL, deoarece are calitate de cumpărător.

La fel, prima instanță a conchis că răspunderea fidejutorului pe care o invocă reclamantul în baza unui punct din contractul nr. C-3-327/13 din 27 februarie 2013 nu poate fi impusă lui Ianciu Victor, atît timp cît contractul nu a fost semnat de ultimul în calitate de fidejutor, ci în calitate de administrator al „Viada-Parc” SRL, iar la materialele cauzei lipsește contractul de fidejusiune semnat între „Aquatrade” SRL și Ianciu Victor.

Totodată prima instanță a constatat că, prezenta creanță a fost înaintată spre validare Curții de Apel Chișinău, dat fiind faptul că „Viada-Parc” SRL se află în proces de insolvență, reclamantul urmărind satisfacerea dublă a uneia și aceleiași pretenții de încasare a datoriei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016 s-a respins apelul declarat de „Aquatrade” SRL și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 03 august 2015.

La data de 11 octombrie 2016, reprezentantul „Aquatrade” SRL, avocatul Aronov Roman a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 septembrie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat că instanțele inferioare nu au elucidat circumstanțele importante ale pricinii și au aplicat eronat normele de drept material și de drept procedural, invocînd dispozițiile art. 240 alin. (3), art. 239 și art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

Consideră că, instanțele inferioare nu au luat în considerare faptul inserării în contractul de vânzare-cumpărare nr. C-3-327/13 din 27 februarie 2013 că

responsabilitățile părților neprevăzute în contract sunt determinate conform dispozițiilor din Codul civil, inclusiv de art.1146-1165 din aceeași lege.

Menționează că Ianciu Victor semnând contractul respectiv, și-a exprimat acordul de a garanta în mod solidar executarea obligațiilor contractuale de către „Viada-Parc” SRL, deoarece la pct.5.5 din contract este prevăzut că fidejusalul în persoana administratorului societății răspunde solidar cu cumpărătorul pentru neexecutarea obligațiilor născute din acest contract.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, recursul a fost declarat în termen, deoarece decizia recurată datează cu 14 septembrie 2016 (f.d.153-156), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 11 octombrie 2016 (f.d.160-166), prin urmare calea de atac se consideră ca fiind exercitată în termen.

Alegațiile reprezentantului recurentului precum că, instanțele inferioare nu au luat în considerare faptul inserării în contractul de vânzare-cumpărare nr. C-3-327/13 din 27 februarie 2013 că responsabilitățile părților neprevăzute în contract sunt determinate conform dispozițiilor din Codul civil, inclusiv de art.1146-1165 din aceeași lege, nu pot fi reținute, deoarece potrivit art. 1150 alin.(1) din Codul civil în raport cu art.1147 din aceeași lege, temeiul apariției fidejusiunii trebuie să izvorască dintr-un acord scris dintre creditor și fidejutor.

Mai mult, contractul de vânzare-cumpărare nr.C-3-327/13 din 27 februarie 2013 (f.d.8-11), este semnat de Barabaș Serghei în numele vânzătorului „Aquatrade” SRL și de Ianciu Victor în numele cumpărătorului „Viada-Parc” SRL, însă semnătura în calitate de fidejutor lipsește, or fidejusiunea este o garanție personală care constă în angajamentul fidejutorului față de creditor pentru a executa obligația debitorului, reieșind din dispozițiile art. 1146 alin.(1) din Codul civil care prevede că, prin contract de fidejusiune, o parte (fidejutor) se obligă față de cealaltă parte (creditor) să execute integral sau parțial, gratuit sau oneros obligația debitorului.

Nu poate fi reținut nici argumentele recurentului precum că Ianciu Victor semnând contractul respectiv, și-a exprimat acordul de a garanta în mod solidar executarea obligațiilor contractuale de către „Viada-Parc” SRL, deoarece la pct.5.5 din contract este prevăzut că fidejutorul în persoana administratorului societății răspunde solidar cu cumpărătorul pentru neexecutarea obligațiilor născute din acest contract, din raționamentele descrise supra, or manifestarea de voință a unei persoane juridice nu poate să coincidă cu cea a persoanei fizice, deoarece sunt subiecți de drept civil distincți.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent și o apreciere a probelor efectuată de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat corect normele de drept incident speței.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca

fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul casei comerciale „Aquatrade”, societate cu răspundere limitată, avocatul Aronov Roman, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul casei comerciale „Aquatrade”, societate cu răspundere limitată, avocatul Aronov Roman, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță